

Sygn. akt III PO 51/04

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)
SSN Katarzyna Gonera (sprawozdawca)
SSN Jerzy Kwaśniewski

Protokolant Halina Kurek

w sprawie z odwołania M.P.
od decyzji Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego
z dnia 1 marca 2004 r., znak L. Prez. Ia/S-1102/15/04
w przedmiocie przeniesienia na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu
administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] ,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 16 marca 2006 r.,

oddala odwołanie.

U Z A S A D N I E N I E

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, decyzją z dnia 1 marca 2004 r., wydaną na podstawie art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy

wprowadzając ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.), przeniósł sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego M. P. na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

W uzasadnieniu decyzji Prezes NSA podniósł, że podstawowym celem reformy sądownictwa administracyjnego było zapewnienie sprawnego wykonywania działalności orzeczniczej przez 14 wojewódzkich sądów administracyjnych, utworzonych rozporządzeniem Prezydenta RP z dnia 25 kwietnia 2003 r. w sprawie utworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 72, poz. 652). Osiągnięcie tego celu było możliwe w drodze przenoszenia sędziów NSA na stanowiska sędziowskie w odpowiednich wojewódzkich sądach administracyjnych na podstawie art. 94 § 1 ustawy, który upoważnia Prezesa NSA do przeniesienia sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium NSA. W skład NSA wchodziło 280 sędziów powołanych na te stanowiska na podstawie dotychczasowych przepisów. Na wniosek Zgromadzenia Ogólnego Sędziów NSA Prezydent RP rozporządzeniem z dnia 18 lutego 2004 r. w sprawie ustalenia liczby stanowisk sędziowskich w Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz liczby wiceprezesów (Dz. U. Nr 26, poz. 228) ustalił liczbę stanowisk sędziowskich na 50. W konsekwencji – potrzebne stało się przeniesienie znacznej liczby powołanych wcześniej sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych. Właśnie wobec sędziów NSA, zajmujących dotychczas stanowiska sędziowskie w zniesionych z dniem 1 stycznia 2004 r. ośrodkach zamiejscowych NSA, Kolegium NSA i Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA przyjęły regułę, że będą oni wykonywać obowiązki sędziowskie w wojewódzkich sądach administracyjnych utworzonych w miejscowościach siedzib zniesionych ośrodków zamiejscowych NSA, w których dotychczas pełnili służbę. Decyzja o przeniesieniu sędziego NSA M.P. została podjęta w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania nowo utworzonego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

W odwołaniu od tej decyzji sędzia M.P. zarzuciła naruszenie:

1) art. 93, art. 94 § 1 i art. 95 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.); 2) art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 w związku z art. 180 ust. 5 Konstytucji RP; 3) art. 107 § 3 k.p.a.

Podnosząc powyższe zarzuty odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania w sprawie przeniesienia na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Prezesowi Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Odwołująca się wskazała, że decyzją Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 stycznia 2004 r. została delegowana do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] na okres od 1 stycznia 2004 r. do 31 marca 2004 r. W ocenie odwołującej się takie ukształtowanie jej sytuacji prawnej uniemożliwiało skuteczne przeniesienie jej, w trybie art. 94 § 1 Przepisów wprowadzających, na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. Zastosowanie trybu przewidzianego w art. 94 § 1 ustawy jest bowiem dopuszczalne w okresie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), czyli do 31 marca 2004 r. Zdaniem odwołującej się w okresie delegowania (art. 95 § 1 Przepisów wprowadzających) Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego nie mógł skutecznie przenieść jej na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, gdyż decyzją z 5 stycznia 2004 r. otrzymała status sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego - delegowanego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. Według sędzi M.P. decyzja o delegowaniu jej obowiązuje nadal, gdyż nie została ani uchylona, ani też zmieniona. Ponadto odwołująca się zauważyła, że żaden przepis ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych, ani przepisy wprowadzające ustawy reformujące sądownictwo administracyjne, ani też art. 77 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) mający zastosowanie na

podstawie art. 49 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych i art. 8 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052), nie uprawnia Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, bez zgody sędziego, do odwołania go z delegowania dokonanego na podstawie art. 95 § 1 Przepisów wprowadzających. Tylko bowiem w przypadku delegowania na czas nieokreślony sędzia może być odwołany z delegowania lub z niego ustąpić za trzymiesięcznym uprzedzeniem. Zdaniem odwołującej się, bez znaczenia pozostaje sam fakt podjęcia decyzji o przeniesieniu jej na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego przed upływem trzymiesięcznego terminu, o którym mowa w art. 94 § 1 Przepisów wprowadzających, skoro Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wyznaczył termin przeniesienia na dzień 15 marca 2004 r. przypadający w okresie delegacji. Odwołująca się podniosła, że zastosowanie przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego trybu delegacji na okres trzech miesięcy wykluczyło możliwość zastosowania trybu przeniesienia i w świetle art. 93 § 1 Przepisów wprowadzających pozostaje ona nadal sędzią Naczelnego Sądu Administracyjnego delegowanym (art. 95 § 1 Przepisów wprowadzających) do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] do dnia 31 marca 2004 r. Jednocześnie odwołująca się wskazała, że z uwagi na to, iż Naczelny Sąd Administracyjny funkcjonuje nadal, choć jako sąd drugiej instancji, wątpliwym jest twierdzenie, że zachodzi przypadek zmiany ustroju tego Sądu, który uzasadnia odstępstwa od zasady ustanowionej w art. 180 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP. Odwołująca się podniosła również, że zgodnie z art. 180 ust. 1 Konstytucji RP sędziowie są nieusuwalni, a przeniesienie sędziego do innej siedziby lub na inne stanowisko wbrew jego woli nastąpić może jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie. Zgodnie z art. 180 ust. 5 Konstytucji RP, w razie zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych wolno sędziego przenieść do innego sądu lub w stan spoczynku z pozostawieniem mu pełnego uposażenia. Przepis art. 180 ust. 5 Konstytucji RP dopuszcza zatem, w przewidzianych w nim przypadkach, zastosowanie dwóch trybów, a łączna analiza treści art. 180 ust. 1 i 2 Konstytucji prowadzi do wniosku, że zastosowanie jednego z dwóch trybów w nim przewidzianych nie może się dokonać bez woli sędziego. Odwołująca się wskazała, że przy wydawaniu zaskarżonej decyzji jej wola nie była

brana pod uwagę.

W ocenie sędzi M.P., zastosowana wobec niej forma przeniesienia na niższe stanowisko, z zachowaniem jedynie prawa do tytułu sędziego NSA i wynagrodzenia, pozbawia ją praw nabytych, w szczególności prawa przejścia w stan spoczynku na zasadach przewidzianych dla sędziów Sądu Najwyższego, korzystania ze świadczeń zdrowotnych przewidzianych w art. 5a ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz.U. Nr 81, poz. 20 ze zm.), które z mocy art. 49 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych mają zastosowanie tylko do Naczelnego Sądu Administracyjnego i sędziów tego Sądu. Narusza to zasadę ochrony tych praw wywodzącą się z art. 2 Konstytucji RP. Zastosowanie formy przeniesienia do sądu niższej instancji, zamiast delegowania z możliwością przeniesienia w stan spoczynku, przeczy też zasadzie proporcjonalności przewidzianej w art. 31 ust. 3 Konstytucji, zgodnie z którą przy ograniczaniu konstytucyjnych uprawnień obywatela należy stosować najmniej uciążliwe dla uprawnionego środki ingerencji w ograniczane prawo.

W odpowiedzi na odwołanie, Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł o jego oddalenie, podkreślając, że zmiany ustroju sądów administracyjnych wymusiły przeniesienia niektórych sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych, z pozostawieniem im tytułu i wynagrodzenia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, co odpowiada art. 180 ust. 5 Konstytucji. Takie decyzje o przeniesieniu nie naruszały żadnych zasad konstytucyjnych, ale były konieczne i zmierzały do realizacji reformy sądownictwa administracyjnego, a przy tym zostały podjęte po wypracowaniu zasadniczych kryteriów przenoszenia sędziów przez Kolegium NSA. Zostały one zaakceptowane przez Zgromadzenie Ogólne tego Sądu w sposób, który umożliwiał każdemu sędziemu zgłoszenie wniosków odrębnych lub propozycji odmiennych oraz odniesienia się do każdego indywidualnego przypadku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zostało oparte na zarzucie naruszenia art. 93, art. 94 § 1 i art. 95

ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz naruszenia art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 w związku z art. 180 ust. 5 Konstytucji RP. Dodatkowo wskazano naruszenie art. 107 § 3 k.p.a.

Sąd Najwyższy nie uwzględnił zarzutu naruszenia art. 93, art. 94 § 1 oraz art. 95 Przepisów wprowadzających. Zdaniem Sądu Najwyższego, należy podzielić zaprezentowany w odpowiedzi na odwołanie pogląd Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, że w toku delegacji nie następuje zmiana statusu sędziego, który otrzymuje jedynie uprawnienie do orzekania w innym sądzie. A zatem w okresie objętym delegowaniem mogą być podejmowane w stosunku do tego sędziego czynności dotyczące jego stosunku służbowego, w tym przeniesienie na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w trybie określonym w art. 94 § 1 ustawy. Decyzje o przeniesieniu lub delegowaniu nie są bowiem decyzjami administracyjnymi w rozumieniu przepisów k.p.a. Do podjęcia czynności przeniesienia sędziego NSA do wojewódzkiego sądu administracyjnego nie jest zatem konieczne „uchylenie” wcześniejszej czynności delegowania sędziego NSA do orzekania w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Oznacza to, że późniejsza decyzja o przeniesieniu czyni wcześniejszą decyzję o delegowaniu bezprzedmiotową. Ponadto, wbrew argumentacji przedstawionej w odwołaniu, przepis art. 94 § 1 ustawy Przepisy wprowadzające nie wymaga ani uzyskania zgody sędziego na takie przeniesienie, ani też zapytania go o taką zgodę. Ze stanowiska Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, zawartego w odpowiedzi na odwołanie i niepodważanego przez odwołującą się wynika, że zasadnicze kryteria dotyczące przenoszenia sędziów zostały wypracowane przez Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego i zaakceptowane przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów tego Sądu w dniu 9 lutego 2004 r. W konsekwencji, w trakcie obrad w dniu 23 lutego 2004 r. Kolegium zaopiniowało przeniesienie poszczególnych sędziów. Polegało to na odczytywaniu przez przewodniczącego Kolegium kolejno nazwisk wszystkich przenoszonych sędziów, zadaniu pytania, czy w stosunku do propozycji przeniesienia wymienionych sędziów są inne propozycje, a następnie przystąpieniu do aktu głosowania. Ten sposób postępowania umożliwiał zgłoszenie odrębnego wniosku w przypadku każdego sędziego, odmiennej propozycji oraz odniesienie się

do każdego indywidualnego przypadku oddzielnie. Termin posiedzenia Kolegium był ogłoszony w trakcie poprzedzającego go Zgromadzenia Ogólnego, a przebieg posiedzenia – powszechnie znany, gdyż w skład Kolegium wchodził członkowie reprezentujący wszystkie ośrodki zamiejscowe Naczelnego Sądu Administracyjnego i wszystkie wydziały orzecznicze tego Sądu w Warszawie. Taki skład Kolegium został powołany celem zapewnienia wszystkim jednostkom organizacyjnym Sądu przedstawiciela w tym organie w związku z reformą sądownictwa. Uniknięto indywidualnych ocen w zakresie wypełniania przez poszczególnych sędziów obowiązków sędziowskich, a zwłaszcza działalności orzeczniczej sędziów, co naruszałoby zasadę niezawisłości sędziowskiej oraz podważało przyczynę przeniesienia, którą była zmiana ustroju sądów.

Zgodna z Konstytucją ustawowa kompetencja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego do skutecznego przeniesienia sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości, w której pełnił służbę, z pozostawieniem mu prawa do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy Przepisy wprowadzające), wymagała jedynie zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, co zostało spełnione przez przedstawiony w odpowiedzi na odwołanie proces wypracowania reguł przenoszenia sędziów NSA do wojewódzkich sądów administracyjnych, który był przedmiotem kilku posiedzeń Kolegium NSA, a także spotkań odbywanych przez prezesa i wiceprezesów NSA z zainteresowanymi sędziami wydziałów NSA w Warszawie i ośrodków zamiejscowych NSA. Zasady te zostały następnie zaakceptowane przez Kolegium, a także Zgromadzenie Ogólne NSA w dniu 9 lutego 2004 r. Oparcie się na tych regułach spełnia ustawowe wymagania zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, koniecznej dla skutecznego przeniesienia sędziego w trybie art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy, zważywszy że regulacja ta nie ustanawia żadnych innych kryteriów lub warunków przenoszenia sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych, w szczególności kryterium uzyskania zgody lub zapytania o zgodę przenoszonego sędziego. Zgoda taka jest wymagana wyłącznie w razie przeniesienia do wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości innej niż

ta, w której sędzia dotychczas pełnił służbę (zdanie drugie art. 94 § 1 ustawy), bądź w razie ponownego przeniesienia do Naczelnego Sądu Administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium tego Sądu (art. 94 § 2 ustawy).

Zdaniem Sądu Najwyższego, zastosowany tryb procedury spełniał ustawowe wymagania zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, koniecznej dla skutecznego przeniesienia sędziego na podstawie art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy, gdyż faktycznie i realnie umożliwiał indywidualizację formułowania tego typu opinii w stosunku do poszczególnych sędziów. Tryb ten był wprowadzony po uprzedniej konsultacji oraz akceptacji przez całe środowisko sędziowskie Naczelnego Sądu Administracyjnego (jego Kolegium i Zgromadzenie Ogólne), zapewniał obiektywnie sprawne i szybkie przeprowadzenie tej procedury w stosunku do wszystkich przenoszonych sędziów, a w konsekwencji zapewniał skuteczne wywiązanie się upoważnionych organów z ciążącego na nich obowiązku wprowadzenia w życie tego etapu reformy ustrojowej sądownictwa administracyjnego. Tryb ten nie naruszał również żadnych obowiązujących w tym zakresie przepisów ustawowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III PO 1/04, niepublikowany).

Bezpodstawny jest również zarzut naruszenia art. 107 § 3 k.p.a. Decyzje o przeniesieniu lub delegacji nie są bowiem decyzjami administracyjnymi, do których mają zastosowania przepisy k.p.a. Są to niewątpliwie czynności prawne Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, zbliżone do czynności podejmowanych w sprawach z zakresu stosunku służbowego sędziego, a zatem bliższe czynnościom z zakresu prawa pracy. Za niezasadny należało uznać zatem podniesiony przez odwołującą zarzut naruszenia art. 107 § 3 k.p.a. w związku z niewskazaniem w zaskarżonej decyzji indywidualnych motywów, jakimi kierował się organ decyzyjny przy podejmowaniu konkretnego rozstrzygnięcia. Czynności Prezesa NSA dotyczące przeniesienia lub delegowania sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego – jako rozstrzygnięcia indywidualne podejmowane w ramach istniejącego już i trwającego nadal stosunku służbowego – nie są decyzjami administracyjnymi, a to oznacza, że nie stosuje się do nich przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Sąd Najwyższy nie podzielił również zarzutu naruszenia art. 2, art. 31 ust. 3 i

art. 32 w związku z art. 180 ust. 5 Konstytucji RP. Badanie zgodności przepisów ustaw z Konstytucją należy do Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 7 listopada 2005 r., P 20/04, uznał, że art. 94 § 1 ustawy wprowadzającej reformę sądownictwa administracyjnego jest zgodny z art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego przesądził, zgodnie ze stanowiskiem Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, że jego kompetencja do skutecznego przeniesienia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do wojewódzkiego sądu administracyjnego, w którym dotychczas pełnił służbę, jest zgodna z Konstytucją.

Sąd Najwyższy nie podzielił zarzutu naruszenia art. 180 ust. 5 Konstytucji RP. Sąd Najwyższy miał na uwadze, że wykonywanie zawodu sędziego jest służbą publiczną, dlatego w granicach wyraźnie określonych w Konstytucji, m.in. w jej art. 180 ust. 5, można w celu realizacji konstytucyjnie legitymowanych celów zmienić w pewnym zakresie status poszczególnych sędziów, ponieważ przyznane im gwarancje nie mają chronić ich indywidualnych i grupowych interesów oraz pozycji zawodowej i zamiarów życiowych. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku w sprawie P 20/04 podniósł, że Konstytucja w nierówny sposób ochrania nieusuwalność sędziów oraz zakaz ich przenoszenia na inne stanowisko służbowe. W sytuacji istotnych zmian w organizacji sądownictwa lub jednej z jego gałęzi w pełni dopuszczalna jest nawet dość głęboka ingerencja w status służbowy sędziego, w zakresie powierzonego mu stanowiska. Taki charakter miały zmiany wprowadzone przez przepisy ustaw reformujących sądownictwo administracyjne.

Z tego samego powodu Sąd Najwyższy nie uznał za uzasadniony zarzutu naruszenia zasady równości sędziów wobec prawa (art. 32 Konstytucji). Zasada równości nie oznacza zakazu różnicowania na przyszłość sytuacji prawnej określonych osób, które w danym momencie znajdują się w analogicznej sytuacji faktycznej i prawnej. Zasadniczo ustawodawca powinien wskazać kryteria przyszłego zróżnicowania, a w miarę możliwości powinny to być kryteria obiektywne, związane z dziedziną, w której następuje zróżnicowanie, oraz zgodne z zasadami sprawiedliwości społecznej. Ustawodawca istotnie nie wskazał, jakimi kryteriami powinien kierować się Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego przy

dokonywaniu wyboru sędziów „delegowanych” oraz sędziów „przeniesionych”. Zostało to pozostawione jego uznaniu. Jednakże, nie narusza to zasady równości, ponieważ wskazanie ścisłych i całkowicie jednoznacznych kryteriów ustawowych nie było możliwe. Kryteria te zostały przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA i przez Kolegium tego Sądu. Były to kryteria zobiektywizowane.

Rozważając ewentualne naruszenie zasady równego traktowania sędziów NSA przez prawo należy również uwzględnić zakres zróżnicowania sytuacji prawnej osób, o których mowa w art. 93-95 Przepisów wprowadzających. Wszystkie te osoby pozostają w służbie sędziowskiej, zachowują tytuł sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego i prawo do wynagrodzenia według wcześniejszych zasad. Istotna różnica polega więc na tym, że sędziowie „przeniesieni” i „delegowani” orzekają w sądach pierwszej instancji, a więc ich orzeczenia mogą być kontrolowane przez składy orzekające Naczelnego Sądu Administracyjnego złożone z sędziów, którzy przed reformą sądownictwa administracyjnego zajmowali równorzędne stanowiska. Faktycznie więc przeniesienie do sądu pierwszej instancji może być odczuwane jako swego rodzaju „degradacja” i obniżenie prestiżu związanego z rangą zawodową. Jednakże okoliczności tej nie można uznać za przejaw niezgodnego z prawem zróżnicowania pozycji sędziów .

Odnosząc się do zarzutu pozbawienia odwołującej się innych uprawnień (w szczególności prawa przejścia w stan spoczynku na zasadach przewidzianych dla sędziów Sądu Najwyższego czy prawa do korzystania ze świadczeń zdrowotnych na podstawie ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe) należało stwierdzić, że nie poddaje się on weryfikacji w postępowaniu z odwołania od decyzji Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego o przeniesieniu w trybie art. 94 ustawy. Wyklucza to możliwość badania przez Sąd Najwyższy innych niż ustawowo określone następstw prawnych decyzji o przeniesieniu (art. 49 ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych w związku z art. 8 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym i art. 75 § 4 Prawa o ustroju sądów powszechnych).

Z powyższych względów odwołanie – jako nieuzasadnione – podlegało oddaleniu na podstawie art. 49 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju

sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) w związku z art. 8 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) oraz w związku z art. 75 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.).